

Capitolul 10

Isus, Păstorul cel bun

- 10:1-10:42 -

Observ o legătură foarte strânsă între capitolul 9 și capitolul 10. Deși apare o nouă temă în capitolul 10 (tema Păstorului), începutul capitolului 10 nu reprezintă altceva decât continuarea discuției dintre Isus și Farisei de la finalul capitolului 9. Deci, deși se introduce o nouă temă, trebuie să fim foarte atenți la legăturile dintre acest capitol și capitolul 9. Și într-adevăr, evenimentele din capitolul 9 reprezintă matricea pe care este construit discursul din capitolul 10 despre Păstorul cel bun. Vom ilustra acest lucru pe măsură ce vom comenta pasajele acestor capitole.

În primul pasaj, Isus vorbește despre ușa pe care intră adevăratul Păstor, iar în al doilea pasaj despre Ușa prin care intră adevăratele oi. Oile sunt copiii lui Dumnezeu, și staulul oilor spațiul Împărăției. Isus este Păstorul oilor, pentru că a intrat pe ușă. Oare despre ce ușă să fie vorba? În mod cert se are în vedere Ușa Scripturilor Vechiului Testament. Sunt multe pasaje în Evanghelia după Ioan în care se insistă asupra faptului că Isus s-a lăsat și a fost legitimat de Scripturile Vechiului Testament. Scriptura creiona Ușa pe care trebuia să intre orice profet sau Păstor spiritual al lui Israel, și nu în ultimul rând Ușa pe care trebuia să intre Mesia. Cel care venea de la Tatăl trebuia să împlinească poruncile Tatălui, să fie în armonie cu revelația Tatălui, să împlinească profețiile Tatălui din Vechiul Testament. Isus a făcut în mod desăvârșit aceste lucruri. De aceea, El este Păstorul oilor. În pildă apar și hoții și tâlharii care nu intră pe ușă, ci sar pe altă parte. Și ei sunt atrași și interesați de oi, dar au alte gânduri. Ei vin de fapt să facă rău oilor și să profite de pe urma lor. Diferența fundamentală între aceștia și Păstor, este că aceștia ocolesc mereu Ușa. Dacă privim aceste afirmații prin lentila capitolului 9, îi identificăm imediat pe hoți și pe tâlhari cu Fariseii care vroiau să distrugă credința care se născuse în inima orbului. Fariseii nu au intrat pe Ușa Scripturilor, ci și-au construit o teologie bazată pe tradiție și scrierile rabinice, o teologie falsă care să le justifice un mod de viață păcătos. Ei erau atrași de turma lui Israel. Dar nu doreau să le ofere viața, nici nu puteau să le ofere viață. Ei doreau să profite de aprecierile lor și de banii lor, iar în schimb le dăruiau moartea, o teologie care îi îndepărta de Domnul vieții: *„Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre”*. Isus pornește deci la evenimentele din capitolul 9 pentru a-i ajuta pe Farisei să se identifice cu hoții și tâlharii și să înțeleagă cât de departe sunt de profilul adevăratului păstor spiritual. În acest sens, Isus le mai aduce un nou argument: oile ascultă glasul Păstorului, și nu ascultă glasul străinilor. Dacă citim din nou pilda, descoperim că de fapt aceasta este tema principală a pildei. În v.1-2, Isus face o introducere în care evidențiază contrastul dintre păstor și hoți, dar apoi în v.3-5, el ne prezintă conținutul pildei. Și în acest conținut laitmotivul este reacția oilor la diferitele chemări:

- *Oile aud glasul lui*
- *și ele merg după el, pentru că îi cunosc glasul*
- *nu merg deloc după străin*
- *ci fug de el*
- *pentru că nu cunosc glasul străinilor*

Prin lentila capitolului 9, identificăm atât de ușor oaia adevărată și reacția ei cu orbul cel vindecat. Orbul făcea parte din adevăratele oi ale lui Israel. El a recunoscut glasul lui Isus și l-a urmat. Dar nu a ascultat glasul străinilor în ciuda poziției lor de autoritate, a diplomelor în teologie, a argumentelor și amenințărilor lor. Orbul din naștere a avut capacitatea de a distinge glasul Luminii de glasul Întunericului. Cei din Israel care aveau o relație autentică cu Dumnezeu revelat în Vechiul testament erau adevăratele oi. Ei Îl cunoșteau pe Tatăl, umblau zilnic cu El ca și Noe, și îi cunoșteau glasul ce răsună atât de clar prin creație, prin Scriptură, și în viața și conștiința lor. Ei urmau doar pe cei prin care se auzea același glas al Tatălui. Ei L-au recunoscut pe Fiul, pentru că Îl cunoșteau pe Tatăl. Ei nu s-au lăsat impresionați de chemarea Fariseilor, pentru că din ei se auzea un glas ciudat, care nu semăna deloc cu glasul Tatălui. Oile sunt cei care umblă cu Domnul și care cunosc glasul Lui. Din această pricină, ei își dezvoltă capacitatea de a recunoaște glasul Tatălui și de a nu-l confunda cu alte glasuri. Glasul Tatălui le este familiar. Orice alt glas este străin, înfricoșător. Orbul a ascultat de glasul lui Isus. Era un glas familiar, pentru că prin Isus glăsuia Tatăl. Orbul nu a ascultat de glasul fariseilor, pentru că era un glas străin. În spatele Fariseilor era tatăl lor, adică diavolul, și chemarea lui era atât de distinctă de glasul Domnului. Să analizăm asemănările și diferențele dintre glasul lui Isus și glasul celui rău (prin farisei) din capitolul 9:

<i>Glasul Tatălui prin Isus</i>	<i>Glasul celui rău prin farisei</i>
Asemănări	
Pretinde că este glasul lui Dumnezeu	Pretinde că este glasul lui Dumnezeu
Invocă autoritatea Scripturii	Invocă autoritatea Scripturii
Folosește argumente din Scriptură	Folosește argumente din Scriptură
Diferențe	
Este blând și oferă libertate reală de alegere	Este zgomotos și exercită presiune, libertatea de alegere fiind pusă în umbră
Este în armonie cu Scriptura	Nu este în armonie cu Scriptura
Transmite dragoste, compasiune	Transmite răceală, dispreț, ură
Este în armonie cu experiențele de viață	Sfidează experiențele de viață
Are logică și coerență	La un moment dat se contrazice

Din nou Evanghelia după Ioan insistă pe capacitatea ființei create de a recunoaște glasul Creatorului. Dar mai mult decât atât, sau mai nuanțat. În capitolul 9 statutul de a fi oaie nu este același cu statutul de a fi ființă creată. În v.26, Isus le spune Fariseilor: dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, voi nu sunteți din oile Mele. Oaie adevărată care recunoaște glasul Păstorului este ființa creată care are deja o relație cu Dumnezeu, sau cea care, chiar dacă nu are o relație cu Dumnezeu, răspunde cercetării divine și are disponibilitatea de a se smeri în fața Adevărului. În v.16, Isus spune: „*mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acela trebuie să le aduc*”. Aici Isus se referă la cei dintre Neamuri, și cred că putem include atât pe cei dintre Neamuri care aveau deja o relație cu Creatorul, cât și pe cei dintre Neamuri care deși trăiau în întuneric încă aveau disponibilitatea de a veni la Adevăr.

Dar în contextul primului staul (poporul Israel) oile par a fi în special cei care au deja o relație cu Yahwe. Umblând cu Dumnezeu, aceștia își dezvoltă capacitatea de a auzi și recunoaște glasul Domnului. Și acest lucru, nu doar la modul general, ci chiar și în situații specifice de viață. Orbul a auzit un glas care îi spunea să meargă la scăldătoarea Siloam și să se spele pe ochi. Nu i se promitea în mod explicit vindecarea, dar era o poruncă. Cel care rostea această poruncă sfida orânduirile Sabatului și îi cerea și lui să le sfideze. Cu toate acestea, orbul ascultă acest glas. Fără să îl vadă pe Isus, și fără să îl cunoască prea bine, el recunoaște vocea Domnului și ascultă fără să ezite. Era un context specific de viață. Deci glasul Domnului are în vedere mai mult decât acele principii generale care ne sunt revelate în Scriptură. Glasul Domnului vrea să ne călăuzească în viața noastră de zi cu zi. Cunoașterea Scripturii ne ajută să deosebim această călăuzire specifică, dar în mod cert nu ne putem opri la principiile generale ale Scripturii. Orbul nu găsea nici un pasaj din vechiul Testament care să îi spună că la un moment dat el se va întâlni cu Mesia care îi va porunci să își spele ochii într-o scăldătoare. Dar Scriptura îl putea ajuta să înțeleagă că Sabatul nu este un scop în sine, că Domnul este mai presus de Sabat, și că teologia lui Isus despre boală și suferință (boala nu este întotdeauna consecința unui păcat specific) este în armonie cu învățătura Vechiului Testament (vezi cartea Iov), spre deosebire de teologia falsă a Fariseilor care semăna atât de bine cu învățătura prietenilor lui Iov (boala este întotdeauna semnul că Dumnezeu te-a pedepsit). Orbul recunoaște glasul Domnului. În cele din urmă întreaga revelație a Scripturii are drept premisă capacitatea oilor de a recunoaște glasul Domnului. Avraam, Moise, profeții, cu toții au auzit un glas care pretindea că este glasul Domnului. Ei nu s-au îndoit, și nu s-au întrebat: oare mi-a vorbit cel rău, sau oare a fost imaginația mea sau o tulburare mintală? Nu, ci au fost siguri că Domnul le-a vorbit. Glasul Domnului este inconfundabil pentru oile Sale. Aceasta este premisa fundamentală a credinței. Și este o premisă care poate fi experimentată și testată de oricine. Premisa este atât de puternică, încât faptul că oile recunosc în glasul lui Isus glasul Domnului devine un nou argument pentru mesianitatea lui Isus. Oamenii cu adevărat evlavioși din Israel, cei care aveau credința avraamică, cei care, asemenea orbului, iubeau adevărul și pe Dumnezeu, mai mult decât slava oamenilor L-au recunoscut pe Isus. Este un nou argument că Isus era Mesia. Și faptul că aceste oi au respins învățătura Fariseilor, îi deconspiră pe aceștia ca fiind străini, ca fiind hoți și tâlhari.

Deci prima pildă despre Păstor insistă pe capacitatea oilor de a recunoaște glasul păstorului de glasul străinilor. A doua pildă păstrează această idee, dar de această dată insistă pe profilul Păstorului celui bun. După prima pildă ne întrebăm: cum de recunosc oile glasul Păstorului? Pe baza a ce? De ce l-au recunoscut ele pe Isus? A doua pildă pare să răspundă la această întrebare.

A doua pildă începe tot cu metafora Ușii. Dar de această dată, Isus este Ușa. Cel care a intrat pe Ușa Scripturilor, este El Însuși Ușa pentru mântuirea oilor. Pornind de la această metaforă, Isus creionează primul element din profilul Păstorului celui bun. Observ faptul că el doar creionează acest profil, dar îl pune mereu în contrast cu profilul hoților și tâlharilor. Și într-adevăr, la fel ca în prima pildă, nu se insistă doar pe faptul că oile recunosc glasul păstorului dar și faptul că fug de glasul străinilor:

- v.7: Toți cei ce au venit înaintea Mine, sunt hoți și tâlhari; **dar oile nu au ascultat de ei.**
- v.14: Eu Îmi cunosc oile Mele, și **ele Mă cunosc pe Mine.**

Voi nota într-un tabel elementele care definesc profilul păstorului, precum diferențele fundamentale dintre Păstor și străinii:

Nr.	Păstorul	Străinii
1.	Eu am venit ca oile să aibă viață, și să o aibă din belșug.	Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească.
2.	Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.	Cel plătit, care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul, lasă oile și fuge.
3.	Eu Îmi <i>cunosc oile Mele...</i>	Ale cărui oi <i>nu sunt ale lui...</i>
4.	și ele Mă cunosc pe Mine, ele vor asculta de glasul Meu.	Dar oile n-au ascultat de ei.
5.	Mai sunt și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc...și va fi (o singură) turmă...	(cel plătit nu are grijă nici măcar de oile din staulul acesta, adică turma lui Israel...)
6.	Tatăl Mă iubește pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau de la Mine.	(cel plătit fuge de lup...)
7.	Și s-a făcut dezbinare între ei: Adevăratul Păstor aduce dezbinare între iubitorii de Lumină și iubitorii de întuneric.	-

Vom analiza pe rând fiecare din cele 7 elemente. Deci în primul rând, păstorul cel bun dă oilor viață din belșug, spre deosebire de hoți și tâlhari care aduc pierdere, durere și moarte. Inima oilor a experimentat și tânjește după adevărata viață. Aceasta înseamnă apropiere de Dumnezeu, cunoașterea lui Dumnezeu și părtășia cu Acesta, slujirea Sa și împlinirea poruncilor Sale. Viața din Dumnezeu este inconfundabilă. Ea împlinește cele mai adânci nevoi ale sufletului, ea satură, ea aduce o fericire și o pace unică, pace și fericire care sfidează necazurile și suferința din viață. Ea se adresează deci, nevoilor adânci ale sufletului și naște sentimente sfinte și unice. Adevărata viața răspunde și nevoilor minții noastre, nevoii de logică, de coerență, de raționalitate. Ea nu înseamnă doar o trăire mistică și atât. Ea este susținută de argumente raționale, logice, coerente care satisfac rațiunea pusă de Dumnezeu în noi. Ea operează cu informații și este în perfectă armonie cu realitatea din noi, din ceilalți, și din viață în general. Ea luminează mintea. Ea ne deschide ochii inimii pentru a cunoaște în profunzime. Este o cunoaștere mijlocită de informații, dar dincolo de acestea. Și când spun aceste lucruri cred că deja am în vedere contopirea sentimentelor sfinte cu gândurile sfinte ce vin de la Duhul Sfânt. Dar adevărata viață mai face un lucru: ea ne smulge din robia păcatului și ne duce pe culmi ale sfințeniei, la care, atunci când eram robi firii pământești, nici nu am fi visat vreodată. Conștiința noastră ne ajută de când suntem mici să deosebim ce este bine de ce este rău. Și cu toate că știm ce este bine, și ce este rău, de foarte, foarte multe ori facem răul. Descoperim în noi o fire care luptă împotriva Legii lui Dumnezeu, și care ne târăște în păcat. Deși ne dorim să facem binele, facem răul. Câtă vreme dorim să fim sinceri și să ascultăm de glasul conștiinței, trăim această zbatere descrisă atât de frumos în Romani capitolul 7:

„Dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care este în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că ce-i drept, am voința să fac binele, dar nu am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să îl fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!.....O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi din acest trup de moarte?” (Rom.7:14-20,24)

Chiar dacă descrierea din Romani 7 ar putea avea în vedere în primul rând un creștin cu un păcat nemărturisit, ea oglindește și zbaterea celor necredincioși care rezonază cu glasul conștiinței. Dar când vine adevărata viața, ea ne smulge din această robie și încetul cu încetul urcăm pe culmile de neatins ale sfințeniei lui Dumnezeu. Deci viața din Dumnezeu se adresează și comportamentului nostru, și când spun comportament mă refer și la ce stă în spatele acestuia: motivații, atitudinii. Nu este doar o sfințenie exterioară, ci și o puritate interioară, a inimii. Dominanta vieții noastre devine ascultarea și putem face binele pe care dorim să îl facem. Ceea ce nu am putut face o viață acum putem: putem birui mândria, afirmarea de sine, egoismul, invidia, răutatea, poftele din noi, putem să ne îmbrăcăm cu haina dragostei iertând, iubind necondiționat, jertfindu-ne dezinteresați, iubind chiar pe vrăjmașii noștri; putem avea pace și bucurie în încercări, putem birui frica de suferință, și chiar și adevărata viață. Sfințirea este un proces. Toate aceste lucruri nu se întâmplă peste noapte. Dar imediat după nașterea din nou, intrăm în acest proces, și dacă dorim, viața din Dumnezeu ne inundă din ce în ce mai mult, și suntem transformați din ce în ce mai mult după chipul și asemănarea Fiului Său.

Apoi, adevărata viața ne stimulează și respectă libertatea de alegere. Lumina de sus este suficient de intensă ca să o urmezi cu toată inima, dar și suficient de slabă ca să o poți respinge. Viața din Dumnezeu pune stăpânire pe noi doar în măsură în care noi îi dăm voie. Nu este intrarea într-o transă mistică pe care nu o putem controla. Este o chemare fermă și blândă, care ne întreabă mereu, la fel cum Isus i-a întrebat pe ucenici: Voi nu plecați? Lumina de sus ne cere totul, dar nu ne impune. Dimpotrivă, vrea să vadă dacă ne dorim cu adevărat această viață.

Și nu în ultimul rând adevărata viață generează relații sfinte. Este adevărat că acest element l-am putea include în viața sfântă, faptele sfinte despre care am vorbit mai sus. Dar cred că merită o atenție specială. Omul este o ființă relațională. În el există o nevoie fundamentală după dragoste, unitate, comuniune. Adevărata viața aduce în relațiile prezente adierea dragostei și unității din Edenul de altădată. Acest lucru nu se întâmplă doar în relația personală cu Dumnezeu, ci și în cadrul comunității. O comunitate transformată de adevărata viață experimentează o comuniune, acceptare și părtășie unică și inconfundabilă.

În concluzie, **adevărata viață se adresează ființei umane în integralitatea sa**. Ea se adresează nevoilor noastre adânci, rațiunii din noi, comportamentului nostru, liberului nostru arbitru și relațiilor interumane. Omul simte, gândește, acționează, face alegeri și relaționează. Viața venită din Dumnezeu se adresează și umple toate dimensiunile umanității noastre. Cel care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, ne cunoaște mai bine ca oricine. Viața venită din Cel care ne-a creat răspunde tuturor nevoilor noastre. Păstorul cel bun ne dăruiește această viață. De aceea, oile, adică cei care trăiesc adevărata viață, recunosc pe Păstorul cel bun. Este interesant să ne uităm la fiecare personaj din Evanghelie care se intersectează cu Isus. Fiecare întâlnire evidențiază mai bine una din cele cinci dimensiuni prezentate mai sus. De exemplu, discuția cu Nicodim reliefează mai clar modul în care adevărata viață se adresează rațiunii umane, întâlnirea

cu ucenici din capitolul 1 ilustrează cum adevărata viața împlinește nevoile adânci ale omului, iar samariteanca ilustrează schimbarea comportamentului generată de adevărata viață.

Străinii aduc învățături străine. Aceste învățături nu satisfac cele patru dimensiuni ale umanității din noi. Ele sunt amăgitoare, deșarte. Sufletul va rămâne gol, mințit și în robia păcatului. Oile, obișnuite cu învățătura care conduce către viață, se vor îndepărta de învățătura străinilor.

Al doilea element din profilul bunului Păstor este: își dă viața pentru oile Sale. Dumnezeu este dragoste, și oile știu acest lucru. Bunul Păstor trebuie să oglindească dragostea Creatorului. Și El o face, jertfindu-se pentru oile sale. El nu urmărește un câștig anume, ci lui îi pasă de oi. Cei care sunt plătiți, adică cei care au un interes anume, ei nu sunt păstori. Deși simulează a fi păstori, ei de fapt nici nu sunt păstori. Ei sunt motivați de afirmare de sine, câștig material, ambiții personale, nevoie de putere etc. Sosirea lupului îi demască. Necazuri, greutăți, suferințe, obstacole îi pun în postura de a face o alegere: să piardă și să sufere de dragul oilor, sau să evite pierderile personale, iar oile să fie vătămate. După roadele lor îi veți cunoaște, ne spune Mântuitorul. Sunt mulți lupi îmbrăcați în haine de oi, sau mulți străini care simulează a fi păstori. Domnul va îngădui tot felul de evenimente care vor scoate la iveală ce este în inima lor. Adevăratul păstor își dă viața pentru oi. Ei oglindesc dragostea jertfitoare a Creatorului. Din această pricină, oile recunosc glasul Păstorului. Pentru păstori, oile sunt adevărata comoara. Ele sunt pe primul loc. ele sunt mai presus de propria viață. Ele sunt scopul slujirii sale. Fariseii nu au acceptat pierderi de dragul oilor. Dacă l-ar fi recunoscut pe Isus ca Mesia, ei ar fi pierdut din imagine, popularitate și bani. Ei nu au suportat aceste pierderi, au fugit de ele, iar oile lui Israel au avut de suferit.

Al treilea element al profilului este: Eu Îmi cunosc oile Mele. Păstorul cel bun Își cunoaște oile și le cheamă pe nume. Ele nu poartă un număr, ci un nume. El se raportează la fiecare în parte, și împlinește nevoile fiecăreia. El se raportează la oi ca fiind oile Sale. De aceea este gata să moară pentru ele. Păstorul cel bun are discernământ. El deosebește adevăratele oi de cele care simulează a fi oi. El oglindește grija Creatorului pentru fiecare suflet în parte, dar și puterea Creatorului de a citi gândurile ascunse ale inimii. Adevăratul Păstor își cunoaște oile, și nu le confundă cu cele ce nu sunt adevărate oi. Isus nu s-a lăsat impresionat de religiozitatea liderilor lui Israel sau a poporului Israel. El și-a dat seama că nu au în ei dragoste de Dumnezeu, și le-a spus că tatăl lor este diavolul. Iată că nu doar oile au capacitatea de a-și recunoaște Păstorul, dar și Păstorul are capacitatea de a-și recunoaște oile.

Al patrulea element al profilului este: și ele (oile) Mă cunosc pe Mine. Un argument în favoarea bunului Păstor este că oile Îl recunosc. Cei care Îl iubeau și căutau pe Dumnezeu cu adevărat, L-au recunoscut pe Isus. Dar nu doar că L-au recunoscut pe Isus, dar asemenea orbului vindecat au fugit de glasul Fariseilor. Fariseii s-au dovedit astfel a fi străini, hoți și tâlhari. Versetele 15-16 subliniază capacitatea extraordinară a oilor de a-și recunoaște Păstorul:

➤ Eu Îmi cunosc oile Mele,

și ele Mă cunosc pe Mine,

AȘA CUM

➤ Mă cunoaște pe Mine Tatăl,

și cum cunosc Eu pe Tatăl.

Deci Isus ne spune că oile Îl cunosc pe El, la fel cum El cunoaște pe Tatăl. Cum să înțelegem această afirmație? În mod cert, Isus cunoaște mai mult din Tatăl, decât cunoaștem noi din El, și în mod cert Isus era mai plin de încredere în glasul Tatălui decât suntem noi în glasul Lui. Totuși, la ce se referă acest ASA CUM? Da, putem spune că Isus ne cunoaște pe noi, oile Sale, într-o dimensiune absolută, la fel cum Îl cunoștea Tatăl pe El. Dar ce asemănări să fie între modul în care oile Îl cunosc pe Isus, și Isus Îl cunoștea pe Tatăl? Cred că acest ASA CUM vrea să ilustreze capacitatea extraordinară a oilor de a recunoaște glasul Păstorului. Oile pot avea certitudine, și această certitudine este așa de mare, încât, deși nu poate egala certitudinea pe care o are Fiul față de Tatăl, depășește un anumit prag, încât poate fi asemănată cu această certitudine. Esența certitudinii pe care o are Fiul față de Tatăl, este dăruită oilor față de Fiu. Fiul a fost așa de sigur de glasul Tatălui, încât a murit de dragul Lui. Oile sunt așa de sigure de glasul Fiului, încât sunt gata să moară pentru El. Acum Îmi dau seama mai bine ca oricând, că Dumnezeu a pus în oi capacitatea de a recunoaște Adevărul. Evanghelia după Ioan, mai mult ca oricare altă carte din Scriptură, insistă pe această capacitatea a oamenilor de recunoaște glasul Luminii. Ea vrea să ne ajute să descoperim senzorii care sunt deja puși în noi, pentru a-i putea folosi la maxim. Poate nu suntem conștienți de acest dar pe care Dumnezeu l-a pus în noi. Datorită acestui dar putem avea certitudine, putem cunoaște pe Fiul la fel cum Acesta cunoștea pe Tatăl.

Al cincilea element al profilului are în vedere mântuirea neamurilor. Păstorul cel bun oglindește dragostea Creatorului. Dragostea Creatorului nu cunoaște bariere. Orice suflet creat de Domnul se bucură de dragoste necondiționată din partea Acestuia. Păstorul cel bun nu face diferențe între oi. Fie că sunt de departe, fie că sunt de aproape, El le iubește la fel și lucrează cu aceeași bucurie pentru mântuirea lor. El nu se jertfește doar pentru unele. Dacă cel rău așează tot felul de bariere între semeni, dacă generează ura între rase și popoare, și alienarea între semeni, Păstorul cel bun promovează unitatea: și va fi o turmă (o singură turmă, în original). După cum ne învață Efeseni capitolul 2, Hristos, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduielele ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimic vrăjmășia. (Ef.2:15-16). Păstorul cel bun readuce între semeni unitatea Edenului de altă dată. El adună pe oameni, și nu îi îndepărtează. El aduce pace, și nu dezbinare între oi. El este gata să se jertfească pentru această unitate.

Al șaselea element al profilului reia dimensiunea jertfitoare a acestuia. Reluarea acestei dimensiuni ne sugerează faptul că acest element al profilului are o importanță aparte. Isus insistă că jertfa pe care o va aduce este o jertfă de bunăvoie. Porunca pe care a primit-o de la Tatăl nu este ca să Își dea viața pentru oi, ci să Își dea viața de bunăvoie pentru oi. Isus nu este constrâns de porunca Tatălui, și nici de nimic altceva pentru a-Și da viața pentru oi. Este alegerea Lui și o face din dragoste, din dragoste pentru oi și din dragoste pentru Tatăl. Evanghelia după Ioan vorbește mai mult ca orice altă carte din Scriptură despre dragostea dintre Tatăl și Fiul:

- *Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui. (2:35)*
- *Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-I arată tot ce face. (5:20).*
- *Tatăl Mă iubește pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau. (10:18).*
- *Dar vine (stăpânitorul lumii acesteia) pentru ca lumea să cunoască că Eu iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum Mi-a poruncit El! (Ioan 14:31)*

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi este necondiționată de dragostea noastră pentru El. El ne-a iubit întâi, și apoi noi am răspuns cu dragoste la dragostea Lui. Dar ce motivează dragostea din sânul Sfintei Treimi? Este tot o dragoste necondiționată? Sau este un alt tip de dragoste? Ioan 10:18 ne spune că Tatăl iubește pe Fiul pentru că Își dă viața pentru oi. Din Ioan 14:31 înțelegem că Fiul Își dă viața din dragoste pentru Tatăl. Deci dacă am contopi cele două afirmații, am putea formula astfel: Tatăl iubește pe Fiul pentru că Fiul iubește pe Tatăl. Evanghelia după Ioan nu ne spune explicit de ce Fiul iubește pe Tatăl, dar de cel puțin trei ori Isus rostește afirmația: Tatăl iubește pe Fiul. Oare Tatăl iubește pe Fiul pentru că Fiul Îl iubește, și Fiul iubește pe Tatăl pentru că Tatăl Îl iubește? Este o dragoste ce există dintotdeauna. Cel care nu are început, a fost dintotdeauna dragoste. Înainte de a fi orice, a fost dragostea: dragostea nemărginită a Tatălui față de Fiul, și o dragoste nemărginită a Fiului față de Tatăl. Ce era în spatele acestei iubiri eterne? Cine ar putea răspunde la o astfel de întrebare? Este cert că era o dragoste reciprocă, și că dragostea Fiului față de Tatăl inspira dragostea Tatălui față de Fiul, și dragostea Tatălui față de Fiul inspira dragostea Fiului față de Tatăl. O iubire eternă, și fără sfârșit. O taină. Dumnezeu a creat căsătoria tocmai pentru a oglindi ceva din taina unității și iubirii din cadrul Sfintei Treimi. Nu doar bărbatul, și nu doar femeia reflectă chipul lui Dumnezeu, ci bărbatul împreună cu femeia reflectă acest chip. Relația dintre cei doi oglindește relația din cadrul Sfintei Treimi. În cadrul căsătoriei, două persoane distincte devin un singur trup. În cadrul căsătoriei, dragostea atinge culmi nebănuite. Și este vorba de o dragoste specială, unică. Este mai mult decât dragostea necondiționată pe care trebuie să o purtăm față de fiecare semen. Celălalt este iubit pentru ce este el. Și dragostea față de celălalt este amplificată de dragostea celuilalt față de tine. Mai întâi iubești pentru că ai descoperit pe cineva extraordinar, și apoi iubești și mai mult, pentru că acea persoană extraordinară te iubește. Iubești pentru că ești iubit, și ești iubit pentru că iubești. Aceasta este normalitate pe care Dumnezeu a gândit-o pentru fiecare căsnicie. Ea oglindește ceva din dragostea fără sfârșit dintre Tatăl și Fiul. Înțelegem astfel și secretul ca dragostea dintre parteneri să nu se stingă, ci să crească mereu. Mai întâi, fiecare partener trebuie să accepte procesul transformării întru asemănarea cu Hristos. Astfel, partenerul va deveni mai frumos, va fi mereu redescoperit ca o persoană extraordinară. Va fi ușor de iubit, va fi iubit din pricina frumuseții chipului lui Hristos din el. În al doilea rând, fiecare îl va iubi pe celălalt mai mult, și astfel și celălalt îl va iubi mai mult, și tot așa. Și aici, bărbatul, capul familiei, este cel care trebuie să dea tonul. El va aduce plusul de iubire în relație, și relația va crește mereu în dragoste. E ușor să iubești pe cineva frumos. E ușor să iubești pe cine te iubește. Tatăl se minunează de frumusețea Fiului și de dragostea Fiului pentru El. Fiul se minunează de frumusețea Tatălui și de dragostea Tatălui pentru El. Această normalitate a iubirii divine Tatăl și-o dorește în fiecare căsnicie. Dar de unde să aducă bărbatul mereu un plus de iubire în relație? Răspunsul este unul singur: adăpându-se din dragostea eternă a Creatorului. Pavel le spune Corintenilor: lărgiți-vă inima! Inima se lărgeste în dragoste prin cunoașterea Celui ce este dragoste! Dragostea Creatorului este infinită. Cei doi parteneri vor avea mereu de unde să aducă un plus de iubire în relație. Cunoașterea Celui Preaînalt te va face mai frumos, te va umple de mai multă iubire, și nu în ultimul rând, îți va curăța ochii pentru a descoperi adevărata frumusețe a partenerului tău, al celui care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Oile poartă în ele dorul după Edenul de altă dată, pentru unitatea și dragostea din Eden. Adevăratul Păstor readuce unitatea și dragostea pierdută. Oile recunosc astfel glasul Păstorului.

Al șaptelea element are în vedere dezbinarea adusă de Bunul Păstor. În mod paradoxal, cel care se jertfește pentru a reface pacea dintre oameni, aduce dezbinare între oameni. Bunul Păstor aduce pace între oi, dar război între oi și capre. Mulți au fost tulburați de dezbinarea pe care a

adus-o Isus în Israel, și apoi în istorie. Dar este o normalitate, este o trăsătură definitivă a Bunului Păstor. Bunul Păstor este Lumina. Lumina stârnește întunericul la război, și războiul are loc. Iubitorii luminii trec de partea luminii, iar iubitorii de întuneric se cufundă și mai mult în întuneric. Aceștia urăsc Lumina, dar au o ură specială față de cei care au părăsit întunericul pentru a trece de partea Luminii. Așa se termină primul discurs din capitolul 10: din pricina acestor cuvinte s-a făcut iarăși dezbinare între Iudei.

Oile recunosc deci pe Adevăratul Păstor. Oile sunt cei care umblă cu Dumnezeu și posibil, și cei care au disponibilitatea de a umbla cu Dumnezeu, chiar dacă nu au început încă această minunată experiență a harului. Păstorul cel Bun este recunoscut de oi, deoarece Acesta oglindește gloria Dumnezeului cu care acestea umblă și rezonază cu chipul lui Dumnezeu pus în acestea prin actul creației. Păstorul cel bun are un anumit profil, profil care este recunoscut de oi. Acest profil conține 7 elemente definitorii:

- Păstorul cel bun aduce oilor adevărata viață.
- Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.
- Păstorul cel bun Își cunoaște oile Lui.
- Bunul Păstor este recunoscut și ascultat de adevăratele oi.
- Păstorul cel bun nu face diferențe între oi își cheamă oile la unitate desăvârșită.
- Bunul Păstor Își dă viața de bunăvoie pentru oi și reflectă dragostea Tatălui.
- Bunul Păstor aduce dezbinare între iubitorii de Lumină și iubitorii de Întuneric.

Acesta este profilul recunoscut de oi, familiar oilor. Dar de ce este acest profil familiar oilor? Pe de o parte acest profil oglindește frumusețea Dumnezeului cu care oile umblă și pe care oile L-au cunoscut prin diferite experiențe. Dar pe de altă parte, acest profil împlinește perfect tiparul mesianic zugrăvit de Vechiul Testament. Spuneam că Ușa pe care trebuia să intre Mesia, Bunul Păstor, era Ușa Scripturilor. Cele 7 elemente de mai sus se armonizează perfect cu tiparele mesianice din Scriptură.

Metafora Păstorului nu este străină în Vechiul Testament. Liderii poporului sunt asemănați cu niște păstori. Primul care folosește această metaforă pare a fi Moise. La sfârșitul lucrării sale, El se roagă pentru un nou lider care să îi ia locul: *„Domnul, Dumnezeul duhurilor oricărui trup, să rânduiască peste adunare un om care să iasă înaintea lor, și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i vâre înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care nu au păstor.”* (Numeri 27:16-17).

Liderii în Israel erau văzuți deci ca niște păstori. Tema păstoririi turmei lui Israel pronunțată de Moise reînvie odată cu David: *„A ales pe robul Său David, și l-a luat de la staulele de oi. L-a luat dindărătul oilor, care alăptau, ca să pască pe poporul Său Iacov, și pe moștenirea sa Israel. Și David i-a cârmuit cu o inimă neprihănită, și i-a povățuit cu mâini pricepute.”* (Ps.78:70-72). David a fost un model de Păstor pentru toți împărații lui Israel care au urmat după El. David a fost un bun Păstor pentru că a urmat modelul Celui care i-a păstorit viața. Pentru David, Domnul era Păstorul lui: *„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea*

umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Ps.23). Dar Domnul nu era doar Păstorul lui David, ci și Păstorul lui Israel: *„Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu care șezi pe heruvimi!”* (Ps.80:1). Păstorul lui Israel mustra pe păstorii pământești dacă aceștia nu îi urmau exemplul. Capitolul 34 din Ezechiel este Cuvântul Domnului rostit împotriva lui păstorilor lui Israel. În acest capitol Dumnezeu demască pe cei care nu sunt păstori, și prin exemplul Său creionează profilul Bunului Păstor, profil reluat de Isus în Ioan capitolul 10: *„Eu Însuși Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul. Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită, și voi întări pe cea slabă. Dar voi păzi pe cele grase și pline de vlagă: vreau să le pasc cum se cuvine.”* (Ezechiel 33:16). Sfârșitul capitolului 34 îl zugrăvește pe Mesia ca pe Adevăratul Păstor, care, la fel ca David, va paște pe Israel după voia lui Dumnezeu: *„Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște, și anume pe Robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor și Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit.”* (Ezechiel 34:23-24).

Ieremia 23 reia ideea că Mesia va fi Bunul Păstor: *„Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele, zice Domnul. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel împotriva păstorilor care pasc pe poporul meu: Pentru că Mi-ați risipit oile, le-ați izgonit și nu v-ați îngrijit de ele, iată că vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre, zice Domnul. ...Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, neprihănirea noastră!”* (Ieremia 23:1-2, 5-6). Este foarte important să observăm că pasajul din Ieremia 23 îl identifică pe Mesia nu doar cu Bunul Păstor, dar și cu Domnul Însuși. Bunul Păstor avea să fie o persoană divină. Da nu doar atât. Bunul Păstor avea să sufere. Capitolele 9-13 din Zaharia ne descoperă că Păstorul Domnului va trece prin momente grele: *„va fi vândut, iar sabia judecății îl va lovi, iar oile se vor risipi.”* (vezi Zah.13:7).

Cartea Isaia nu uită tema păstorului celui bun (vezi Isaia 40:9-11). Din perspectiva acestei cărți, Mesia, păstorul cel bun va suferi (vezi Isaia 53), dar suferințele Sale nu vor fi doar pentru mântuirea turmei lui Israel, ci și pentru mântuirea neamurilor (vezi Isaia 49:1-7). Cartea Isaia ne spune și faptul că venirea lui Mesia va aduce dezbinare în Israel. Pentru mulți El va fi o pricină de poticnire și o piatră de cădere (vezi Isaia 8:14-15). Este însă pomenită și o rămășiță credincioasă care va asculta de glasul Bunului Păstor (vezi Isaia 8:16-18).

Observăm deci că profilul Bunului Păstor despre care a vorbit și pe care îl împlinea Isus este descris în amănunt în Vechiul Testament. Bunul Păstor trebuia să își dea viața pentru oi, dar nu doar pentru oile din Israel, ci și pentru oile dintre Neamuri (care nu sunt din staulul acesta...). Bunul Păstor avea să fie recunoscut de oi, dar respins de cei necredincioși din Israel. Bunul Păstor avea să oglindească inima lui Dumnezeu față de turma Sa. Și nu în ultimul rând, Bunul Păstor avea să fie o persoană divină. Deci oile puteau recunoaște glasul Bunului Păstor, și din pricina profețiilor Vechiului Testament care creionau profilul Bunului Păstor. Bunul Păstor trebuia să intre pe Ușa Scripturilor. Oile cunoșteau această ușă, și de aceea puteau recunoaște pe Bunul Păstor.

A doua parte a capitolului 10, deși ne prezintă o discuție pe care Isus a avut-o ceva mai târziu cu Iudeii, și anume de Sărbătoarea Înnoirii Templului, este centrată tot pe tema Bunului Păstor (vezi 10:26-29). De fapt, discuția evidențiază încă cinci elemente esențiale care creionează profilul Bunului Păstor:

- Bunul Păstor nu poate fi crezut de cei care nu sunt oi.
- Oile care ascultă glasul Lui nu pot fi smulse din mâna Sa.
- Bunul Păstor este Una cu Tatăl.
- Bunul Păstor se lasă legitimat de Scripturi.
- Bunul Păstor stimulează discernământul și alegerea liberă și responsabilă.

Primul lucru pe care îl subliniază Isus este: dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Cei care nu fac parte din oile Lui nu pot crede, nu-L pot vedea, nu-l pot înțelege și urma pe Bunul Păstor. Acest element este în armonie cu profilul vechi-testamental al Bunului Păstor. Bunul Păstor avea să fie o pricină de poticnire pentru cei cu inima departe de Domnul, pentru cei care nu erau cu adevărat în turma Domnului. Isaia 6 profetește că cei cu inima departe de Domnul aveau să fie orbiți și împietriți. Iată că respingerea lui Isus de către Israel nu este decât o împlinire a unui element al profilului Bunul Păstor. El nu doar că este recunoscut de oile Lui, dar este recunoscut doar de oile Lui. Cele care nu sunt oi, nu Îl vor putea primi. Tatăl nu le va da lumină de sus. Tatăl va descoperi pe Fiul doar pruncilor. Cei înțelepți și pricepuți vor rămâne în întuneric.

Al doilea lucru pe care insistă Isus este că oile Sale vor avea viața și nimeni nu le va smulge din mâna Sa. Oile Sale aveau să fie testate. Aveau să fie lăsate, ca orbul vindecat din capitolul 9, singure în mijlocul lupilor. Rezistența credinței oilor este o nouă dovadă că Isus este Bunul Păstor. Bunul Păstor este legitimat prin capacitatea Sa de a-Și păzi oile. Dacă viața pe care o dă un păstor este din Dumnezeu, ea va rezista tuturor atacurilor celui rău. Isus, ca Bun Păstor Își va păzi oile Sale. Este o promisiune atât de frumoasă în ce privește siguranța mântuirii. Pentru orice oaie (adică pentru oricine crede în El și vrea să asculte glasul Lui) biruința finală este o certitudine. Bunul Păstor va da putere oilor Sale să ajungă până la capăt și să facă față tuturor uneltirilor diavolului. Nimeni nu le va smulge din mâna Lui: nici suferința, nici boala, nici stăpânirile, nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare (vezi Romani 8:36-39). Istoria este plină de exemple care să ilustreze acest adevăr. Oile lui Isus au trecut prin cele mai grele încercări. Cu toate acestea, nimeni nu le-a smuls din mâna Lui.

Al treilea lucru pe care îl proclamă Isus este divinitatea Sa: Eu și Tatăl una suntem. La solicitarea iudeilor: Dacă ești Hristosul spune-ne-o deslușit, Isus refuză să răspundă printr-un simplu DA. El vrea să fie identificat prin lucrările pe care le face și prin lentila Vechiului Testament. De aceea le răspunde astfel în v.25-30. Prin aceste afirmații El îi trimite la profilul mesianic prezentat în Vechiul Testament. Elementul esențial pe care Iudeii îl sfidau din acest profil era divinitatea lui Mesia. Isus insistă tocmai pe acest element: Eu și Tatăl una suntem. Iudeii doresc să Îl omoare cu pietre, dar Isus continuă să le explice acest concept.

Este interesant să observăm că această discuție are loc de praznicul înnoirii Templului. Templul a fost profanat de Antioh Epifanes al IV-lea. Acesta a dorit desființarea iudaismului și elenizarea forțată a evreilor. El a ars Scripturile, a interzis ținerea Sabatului și a sărbătorilor, a oprit jertfele levitice și le-a înlocuit cu un sistem păgân de închinare. A jertfit o scoafă în Templu și a adus alte jertfe, jertfe care de fapt îi erau închinare. Astfel, el s-a declarat pe sine o persoană divină și a cerut să primească închinare. Această perioadă de opresiune a durat doar trei ani și câteva luni. A urmat răscoala macabeilor care a pus capăt stăpânirii lui Antioh peste Israel în anul 164 î.H., an în care a fost curățit și Templul. De atunci iudeii sărbătoresc praznicul

rededicării Templului, numit și hanuka, sau sărbătoarea Luminii. În anul 164 Î/H. Iudeii au avut multe discuții despre cum trebuia curățit Templul care fusese profanat. Ce putea fi păstrat și ce nu, ce putea fi curățit și ce nu? Atunci ei au descoperit în templu o candelă care mai ardea în stilul de închinare al evreilor, și au folosit această lumină pentru a reaprinde sfeșnicul. Ei au interpretat astfel. Oricât de întunecate ar fi zilele care vin asupra poporului ales, tot timpul va fi o lumină în Israel. Și într-adevăr, de la scoaterea poporului din Egipt, tot timpul a fost o lumină în Israel în ciuda perioadele de apostazie a poporului sfânt: Moise, Iosua, Judecătorii, Ionatan, David, profeții... De aceea sărbătoarea acesta a fost denumită sărbătoarea luminii. Noaptea, fiecare casă de evrei trebuia să aprindă o luminiță în amintirea și celebrarea acestui adevăr: tot timpul va rămâne o Lumină în Israel. Observăm faptul că Ioan reduce în atenția noastră din nou tema Luminii. Se pare că aceasta este tema unificatoare a capitolelor 7-10.

În acest context Isus spune: Eu și Tatăl una suntem. Oare Isus este un nou Antioh Epifanes care hulește și se declară pe Sine Dumnezeu? Sau poporul Israel se află în întuneric, și El este cu adevărat acea Lumină din Israel? Dar discuția are loc și lângă pridvorul lui Solomon. Solomon era prefigurarea lui Mesia, căci Dumnezeu îi spuse lui David: El (fiul tău) Îmi va zidi o casă și-i voi întări pe vecie scaunul de domnie. ***Eu Îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu***, și nu voi depărta bunătatea Mea de la el, cum am îndepărtat-o de la cel dinaintea ta. Îl voi așeza pentru totdeauna în Casa Mea, și în împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie. (1 Cronici 17:12-14). Solomon a împlinit parțial această profeție. Mesia avea să o îplinească în chip desăvârșit. Mesia avea deci să fie Fiul, bucurându-se de o relație specială cu Dumnezeu. În Psalmul 2 și în Psalmul 110, David Îl consideră pe Mesia, pe acest Fiu una cu Dumnezeu. Întrebarea este deci: când Isus s-a declarat una cu Tatăl, era El un nou Antioh Epifanes sau cu adevărat acel Fiu despre care profeția Vechiul Testament? Dacă citim mai departe în text, Isus nu seamănă absolut deloc cu Antioh Epifanes. Dacă Antioh a ars Scripturile, Isus înalță autoritatea Scripturii: ***Și Scriptura nu poate fi desființată***, și o înalță chiar mai presus de El, lăsându-Se legitimat de Scripturi. Apoi, dacă Antioh a impus celorlalți (cu amenințarea morții) să i se închine lui, Isus cheamă la discernământ și la o alegere liberă și matură: Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl. Din aceste cuvinte strălucește o onestitate dumnezeiască. El Îi cheamă să fie onești, și nu neapărat să îl recunoască pe El. El îi ajută să fie onești. Dimpotrivă, Iudeii erau în spiritul lui Antiohus Epifanes. Ei aminteau de autoritățile corupte de la Templu care au făcut legământ cu Antioh, și care au părăsit din interes calea adevărului. Ei, asemenea lui Antioh, foloseau amenințarea cu moartea și opresiunea, pe care doreau să fie onești și să înalțe adevărul.

Isus vrea să îi ajute să înțeleagă afirmația: Eu cu Tatăl una suntem este în armonie cu Scripturile Vechiului Testament. Pentru a face acest lucru alege Ps.82. Acest psalm are trei părți:

- V.1-v.4 Mesajul Marelui Judecător către judecătorii nedrepti ai pământului (sau din Israel).
- V.5 Respingerea acestui mesaj de către judecătorii pământului.
- V.6-7 Verdictul divin asupra judecătorilor pământului.
- V.8 Chemarea Marelui Judecător să judece pământul.

Psalmul abordează tema nedreptăților de pe pământ. Dumnezeu transmite un mesaj judecătorilor nedrepti ai pământului (sau din Israel). Cuvântul le vorbește acestor judecători, îi

muștră și îi cheamă pe calea dreptății. Judecătorii resping acest mesaj și preferă să rămână în întuneric și minciună. Acest lucru are consecințe dramatice asupra pământului: ***de aceea se clatină toate temeliele pământului***. Această metaforă ne sugerează dezordinea, haosul și suferința adusă de lipsa unor judecăți drepte pe pământ. După respingerea Cuvântului, psalmistul (sau poate Însuși Dumnezeu) are un verdict pentru acești judecători ai pământului: Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt. Însă veți muri ca niște oameni (sau ca omul, ca Adam), veți cădea ca un domnitor oarecare (sau: ca una din căpetenii). Expresia ***sunteți dumnezei*** nu are în vedere divinitatea lor, ci faptul că sunt creați de Dumnezeu, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și sunt chemați, ca judecători, să urmeze exemplul Marelui Judecător. Dar în ciuda identității și chemării lor, ei vor fi sortiți morții și căderii, și aceasta pentru că au respins Cuvântul lui Dumnezeu. În finalul psalmului, autorul își pune nădejdea în judecata dreaptă a Creatorului și Îl cheamă pe acesta să se înalțe peste pământ și peste Neamuri pentru a judeca cu dreptate și fără părtinire. Isus folosește expresia ***sunteți dumnezei*** din acest psalm în dialogul cu Iudeii care erau consternați de afirmația sa: Eu cu Tatăl Una suntem. Cum îi putea ajuta pe Iudei acest psalm să accepte divinitatea lui Isus? În cele din urmă era o diferență majoră dintre modul în care judecătorii pământului erau fiii Celui Preaînalt și modul în care Isus era Fiul Celui Preaînalt. Ei erau creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, pe când Isus era deopotrivă cu Dumnezeu. Este posibil ca Isus să încerce să-i ajute să depășească un blocaj. Ei când auzeau afirmația: Eu cu Tatăl Una suntem!, mintea lor se întuneca și dădea automat un singur verdict: hulă! Ei nu mai încercau să proceseze această afirmație sau să îi înțeleagă semnificația. Ei nu-i dădeau nici o șansă lui Isus, ci de la început porneau de la premisa că El hulește. Ei nu vroiau să pună în calcul măcar o secundă și varianta că Isus spune adevărul și că ar putea veni într-adevăr de la Dumnezeu, iar Mesia ar putea fi o persoană divină. Pentru a-i ajuta să depășească acest blocaj și acest automatism Isus folosește afirmația din Ps.82. Iată că Scriptura a numit dumnezei pe niște oameni. Deci, această idee că un om este Dumnezeu nu este în sine hulă. Ea trebuie analizată și procesată, trebuie să se țină cont de context și să i se înțeleagă semnificația. Tocmai acest lucru îi provoacă Isus: fiți flexibili, dați-Mi o șansă, aveți curajul să Mă analizați cu onestitate, dar nu porniți de la început cu ideea preconcepută că hulesc pentru că Mă numesc pe Mine Fiul lui Dumnezeu! Verificați, analizați această afirmație în Lumina Scripturii, dar nu mă respingeți înainte de a face această analiză. Sunt fascinat de înțelepciunea cu care Isus folosea Scriptura pentru a-i ajuta să își depășească propriile prejudecăți și blocaje mintale. El îi provoacă să depășească gândirea simplistă: dacă cineva se numește pe sine dumnezeu sau pe un om dumnezeu hulește. Iată că însăși Scriptura îi numește pe cei cărora le-a vorbit Cuvântul dumnezei. După automatismul lor mintal și judecata lor simplistă, însăși Scriptura ar fi trebuit să fi acuzată de hulă și omorâtă cu pietre. Iudeii nu au replică în fața argumentelor aduse de Isus, dar nici nu cedează. Ei se încăpățânează și nu renunță la prejudecățile lor, ci vor din nou să Îl omoare. Se dovedește deci că Isus a avut dreptate când a spus: dar voi nu credeți pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Faptul că acești Iudei Îl resping pe Isus în ciuda mărturiei excepționale a Acestuia nu reprezintă o pricină de a ne îndoii de Isus, ci dimpotrivă, o pricină să credem și mai mult în Isus. Metafora Bunului Păstor din Vechiul Testament ne învață că doar adevăratele oi ascultă de glasul Păstorului.

Cu toate acestea Ioan alege să încheie capitolul 10 cu imaginea unor oameni care au crezut în Isus. Isus Se întoarce dincolo de Iordan, în locul unde botezase Ioan la început. Isus nu face la întâmplare lucrul acesta. El vrea să le aducă aminte de mărturia lui Ioan despre El pentru a-i ajuta pe oameni să creadă în El. De ce era așa important, tocmai în acel moment să le aducă oamenilor aminte de mărturia lui Ioan Botezătorul. Măcar din două motive. Conflictul dintre Isus

și autoritățile spirituale din Israel se accentua tot mai mult. Era dificil pentru un evreu de rând să creadă în Isus când Acesta era acuzat de hulă de liderii religioși ai națiunii. Isus își aduce aminte că a fost totuși un mare lider spiritual al națiunii care a fost de partea Lui. Deci nu toți liderii lui Israel au fost împotriva lui. Iar Ioan a avut o mărturie excepțională care a eclipsat de departe toată spiritualitatea celorlalți lideri evrei la un loc. Pe de altă parte, mărturia lui Ioan era mai ușor de primit. El s-a declarat doar un proroc. Isus Se declara Dumnezeu. Totuși, Ioan a declarat el însuși că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Amintirea lui Ioan Botezătorul a ajutat pe mulți să creadă în Isus în ciuda împotrivrării liderilor lui Israel.

Capitolul 10 pare a fi o concluzie la capitolele 7-9 care ne prezintă într-un mod unic războiul dintre Lumină și Întuneric din inima omului. Ar putea fi chiar și o concluzie la primele 9 capitole ale cărții. Ideea centrală a capitolului 10 este că Păstorul cel Bun, Cel care intră pe Ușa Revelației este recunoscut de oile Domnului, dar nu poate fi crezut de cei care nu sunt oi. Afirmarea care se repetă cel mai des în acest capitol este: oile Mele cunosc glasul Meu, dar nu ascultă de glasul străinilor. Capitolul 10 ne dezvăluie capacitatea pe care o au oile de a recunoaște glasul unic și inconfundabil al Păstorului. Toate personajele care au crezut până în capitolul 10 sunt exemplificări ale acestui adevăr, iar orbul vindecat este un studiu de caz amănunțit și deosebit. Iudeii nu au negat minunea sau experiența orbului, ci Sursa acesteia: nu putea veni de la Dumnezeu. Aceasta era miza din capitolul 9. În spatele Iudeilor era glasul celui rău care contesta glasul Bunului Păstor. Dar orbul nu s-a îndoit, ci a fost sigur că experiența trăită venea de la Dumnezeu. El a cunoscut glasul Păstorului și nu s-a îndoit chiar dacă toată opinia publică era împotriva lui. Ioan vrea să ne conștientizeze de darul pe care l-a pus Domnul în oi, un dar minunat: capacitatea de a recunoaște glasul unic al Păstorului.

Acest adevăr are relevanță și pentru noi. Isus, și după înviere, este Marele Păstor care păstorește Biserica Sa. El a trimis pe Mângâietorul care să ne călăuzească în tot adevărul și El este capul Bisericii, Cel care hrănește și cârmuiește Biserica Domnului. Sunt mai multe pasaje din Noul Testament care susțin faptul că Isus nu a fost Păstor doar în zilele Sale pământești, ci cu atât mai mult după înviere. Iată doar câteva din ele:

- *Căci erați ca niște oi rătăcite, dar acum v-ați întors la Episcopul și Păstorul sufletelor voastre (1 Petru 3:25).*
- *Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-i este plăcut, prin Isus Hristos. (Evrei 13:20-21)*

Marele Păstor încă mai vorbește oilor Sale. El dorește să Îi auzim glasul și să ascultăm de El. În cartea Fapte, nu apostolii, ci Duhul Sfânt este cel care conduce Biserica. Duhul descoperă oilor glasul Marelui Păstor. Și observăm că este deopotrivă o călăuzire teologică și o călăuzire contextuală, practică, specifică. Marele Păstor aduce lumina asupra Scripturii, dar și în procesul de dezvoltare a Bisericilor locale. El dă lumină apostolilor la Conciliul de la Ierusalim (vezi Fapte 15), dar îl și călăuzește pe Pavel pas cu pas în ce zone geografice să meargă și unde nu. Rolul prezbiterilor unei Biserici locale nu este altul decât să își smerească urechea în fața glasului Bunului Păstor: mai întâi în interpretarea Scripturii, și apoi în ce privește deciziile practice, contextuale din cadrul Bisericii. Aș insista puțin asupra celui de-al doilea aspect. În Biserică trebuie luate foarte multe decizii care nu le poți desprinde direct din Scriptură. În mod cert ele nu trebuie să contrazică Scriptură, ci să fie în spiritul ei, în armonie cu ea. Cu toate

acestea, ele sunt precise, specifice, contextuale: câte predici să avem duminica dimineața, cum să organizăm grupurile de casă, ce carte din Scriptură să mai studiem? Nu putem lua însă aceste decizii de capul nostru. Isus este Marele Păstor. Suntem chemați să ne smerim înaintea Lui și El ne promite că ne va vorbi. El Își iubește Biserica Sa, El vrea să ne vorbească pentru a lua cele mai bune decizii în viața noastră și a comunității. El ne dă capacitatea de a-I asculta și identifica glasul chiar în contextul acestor decizii atât de specifice. Cred că acest capitol 10 ne provoacă ***să ne descoperim darul de a auzi și să-l folosim spre slava Lui.***